

A NÉPI IFJÚSÁGRÓL

Irtta: Dugonyics Ráto

I.

Nyugodtan mondhatjuk, hogy Népi ifjúságunk népeink harcában, a népfőszabadtó háborúban és az ország újjáépítésében vállalt szerepénél fogva valamint politikai és szervezeti egységénél és átfogó erejénél fogva a haladó ifjúsági szervezetek új típusát képviseli. Ez nem csupán azokra a szervezetekre vonatkozik, amelyek a régi Jugoszláviában fennállottak, hanem azokra az ifjúsági szervezetekre és ifjúsági mozgalmakra is, amelyek ma léteznek a világon.

Mi az az új, ami megvalósult a Népi ifjúságban? Milyen módon vált a népi ifjúság olyan fontos tényezővé nemcsak a mi új nemzedékünk életében, hanem új államunk kiépítésében is? Mindezen felül — miben rejlenek azok az alapvető hibák, amelyek gátolják Népi ifjúságunk további helyes fejlődését?

Ebben az esztendőben 25 különböző ország ifjúsági szervezetének képviselői jártak a mi országunkban. Valamennyien rögtön fölismerték a mi ifjúsági szervezetünk legjellegzetesebb tulajdonságait: az egységet, melyet az ifjúság megvalósított és a lendületet, amellyel az ország újjáépítésében részt vesz. Helyesen látták meg azt, hogy ez az egyetlen egésznek két oldala. Világos, hogy az a lendület, melyet az ifjúsági vasútvonalon és a szávamenti csatornán láttak s amellyel a fölkeresett gyárakban és falvakban találtak — nem létezne ifjúságunk legszélesebb rétegeinek magas politikai öntudata nélkül az új Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság fölépítésének szükségességében. Ez az öntudat ifjúságunk egységének forrása, mint ahogy a lendület kézzelfogható kifejezője ennek az öntudatnak.

Az ifjúság ilyen széles egysége egyetlen ifjúsági szervezeten belül s a szervezeteknek ilyen élénk tevékenykedése egyetlen más országban sem valósult meg, kivéve, más formában, a Szovjetunióban. Valóban az ifjúságnál más országokban is jelentkezik az egységre való törekvés, — az egységes demokratikus ifjúsági mozgalmak napról-napra erősbödnek, komoly eredményeket értek el az ifjúsági egység megvalósítása terén, létrehozták az egységesítő bizottságokat és a közös munkaterületeket, amelyen az ifjúsági szervezetek kisebb vagy nagyobb számban tömörülnek. Népi ifjúságunk azonban jóval előbbre jutott. Soráiban immár megvalósult az az egység amelyre más országok őszinte demokratái törekcsenek. Ez az egységnek sokkal szélesebb és szilárdabb formája, mint amilyen eddig létezett vagy jelentkezett (kivéve más formában, a Szovjetunióban), szélesebb nemcsak a szervezet köré tömörült ifjúság számánál fogva, hanem azoknak az ifjaknak a száma szerint, akik harcolnak az igazi demokratikus célkitűzések megvalósításáért.

Mindemellett a legnagyobb elvetés lenne arra gondolni, hogy a Népi ifjúság mint szervezet befejezte a maga fejlődését: és a továbbiak során semmit nem kell tennie sorainak kiszélesítése és ideológiájának megszilárdítása érdekében, helyesebben, hogy a jugoszláviai ifjúság egysége elérte volna fejlődésének legmagasabb fokát és végső formáját. Másrészt az új Jugoszlávia fejlődése során mutatkoznak olyan jellegzetességek, amelyek a Népi ifjúságban is kifejezésre jutnak. Ezek a tulajdonságok nem csak az eddigi fejlődésre jellemzőek, hanem elkerülhetetlenül jelentkeznek a jövőben is.

Ezért, hogy világosan lássuk a szervezet további fejlődésének

útját, szemügyre kell vennünk a Népi ifjúság alapvető jellemvonásait.

Melyek a Népi ifjúság alapvető jellemvonásai?

1. *A Népi ifjúság az új Jugoszlávia ifjúságának széles és haladószellemű szervezete.* Titó elvtárs az USZAOJ III. Plénümának kiküldöttével folytatott beszélgetése során, foglalkozva az USZAOJ nevének megváltoztatásával, világosan meghatározta a Népi ifjúság jellegzetességét:

„Az ifjúsági szervezet átalakítása antifasisztából népivé — nem csupán a név egyszerű megváltoztatása, ezzel mélyebb tartalmat is nyer. Az „antifasiszta“ inkább politikai jelleg, ha tartalmában és szellemében demokratikus is. Amikor a mi népi ifjúságunk a népi nevet viseli, továbbra is antifasiszta és demokratikus marad, de ezzel pozitívan nemzetivé válik, nem sovínisztikusan nemzetivé, úgy hogy ezzel a névvel tartalomban is gyarapszik.

Vegyük szemügyre országunk politikai és gazdasági fejlődésének kiéleződését. A Népi ifjúság országunkban mind éberebb lesz a belső anacionális elemekkel szemben és támogatja a nemzeti antifasiszta front erőit, amelyek ezért az országért harcolnak. Anacionális az az ifjúság, amely még mindig idegen beavatkozásra áhítozik. Az ifjúság, amely a Népi ifjúságon kívül maradna — nem lenne nemzeti! Ugyanekkor a statutum elvei alapján a Népi ifjúság továbbra is nemzetközi marad, amint hogy antifasiszta volt, u. i. a népek közeledésére, szoros együttműködésére és a világ békéjének megszilárdítására törekszik.“

Ezekből a szavakból tökéletesen fölismerhető a Népi ifjúság jellegzetessége. Világos, hogy nem beszélhetünk az ifjúsági szervezetek valamiféle kizárólagos ifjúsági programjáról, sem valami különálló ifjúsági ideológiáról. Ám ez nem jelenti azt, hogy a Népi ifjúságnak nincs meg a programja és a célja s nincs, már kialakult ideológia arculata. A Népi ifjúság ereje és haladó szelleme éppen abban áll, hogy népeink egyetemes demokratikus programja egyidejűleg az ő programja is. Ez adta meg a Népi ifjúságnak a jogot, hogy népinek nevezzék, ez adja meg távlatát és célját — és a Népi ifjúság ezzel vált hatalmas erővé a Népfront keretében.

Ez a széles, mélyen nemzeti s ugyanekkor mélyen demokratikus, haladó program tette lehetővé, hogy a Népi ifjúságban tömörüljön az egész hazaszerető ifjúság és hogy együttesen — a harcban, a munkában, a tanulásban. — nevelődjön a haladó eszmék szellemében. Ez tette számára lehetővé, hogy egységes ideológiát teremtsen (amennyiben beszélhetünk egy egységes „népi“ ideológiáról nálunk) helyesebben — hogy a Népfront valamennyi szervezete közül a legkövetkezetesebben teszi magáévá hazánk leghaladóbb erőinek ideológiáját.

A népi ifjúság a maga nemében nem ideiglenes szövetsége a különféle ifjúsági csoportoknak, amelyek bizonyos föladatok elvégzésére egyesültek; szilárd és egységes egésze ez ifjúságunk hatalmas többségének, kicementezve az új alapon épülő államunk fejlődésének szemléletével és közös eszméivel. Ez azt jelenti, hogy a Népi ifjúság harcol hazánk nemzeti függetlenségéért, népeink egyenjóságáért és testvériségéért és államunk olyan társadalmi és gazdasági berendezéséért, amely megfelel a munkásság, a parasztság és a dolgozó értelmiség érdekeinek.

2. *A népi ifjúság egységes szervezete.* Jugoszlávia Népi ifjúsága ha át is fogja az ifjúság legszélesebb tömegeit, annak legnagyobb

részét, mint egységes szervezet épült ki. Nálunk az ifjúság nincs szétdarabolva politikai pártokra, különböző politikai és félig politikai csoportokra — a régi szervezetek, melyek léteztek mind kihullottak az ifjúság életéből és gondolatvilágából.

A háború előtt, a régi Jugoszláviában az ifjúság szétdaraboltan élt kiszolgáltatva a különböző befolyásoknak. A nagyobb része szervezetlen volt. A népellenes kormányok és a reakciós csoportok azon fáradoztak, hogy befolyásuk alá kerítsék az ifjúságot s minél jobban eltávolítsák a néptől. Az volt a szándékuk, hogy teljesen a kezükbe kaparintsák a meglevő és a szervezés alatt álló ifjúsági szervezetek vezetését. Ez gyakran sikerrel is járt. Nem csupán a fasiszta szervezetekről van szó, mint például a „ZBOR“, a „frankovácok“ és hasonló, szó van a többiekről mint amilyenek voltak az egyes politikai pártok alosztályai, továbbá a „Szoko“, a „Krizsárok“, a „Szent Száva BRATSTVO“ stb., amelyek közül a legtöbb a neve szerint nacionalista, tartalma és munkája szerint pedig — ha nem is egészen, de részben anacionális és népellenes volt. Lényegében nem változtat a tényen az a körülmény, hogy ezekben a szervezetekben időnként harcok folytak a demokratikus és a népellenes elemek között. Amint valamelyik megkezdte volna az őszinte demokratikus politika bevezetését, föloszlatták volna (mint ahogy az történt sok munkás és egyetemista ifjúsági szervezettel).

A háború megmutatta az ifjúság előtt ezen szervezetek igazi arcát. Némelyek egyszerűen megszűntek, mert vezetőik, akik a háború előtt lépten-nyomon a maguk nacionalizmusát hirdették, úgy vélték, veszélyes „nacionalistának“ lenni akkor, amikor megszálló van az országban s visszavonultak az egérlyukba vagy átállottak az ellenség oldalára. Más vezérek meg átdáták szervezeteiket a megszállóknak, mint ahogy ez történt a „Hrvatszki junak“, a „Domagoj“ egyesületekkel, a különféle kongregációkkal stb. Természetesen ez ellenállást keltett az ifjúság egyrészében s ki is léptek a szervezetekből. Alakultak új, fasiszta szervezetek is. Az ifjúság azonban hamarosan megértette, hogy a munkájukban való részvétel a megszállók és szolgáik támogatását jelenti. Ez a tény nyilvánvaló volt nem csak a kimondott fasiszta szervezetekben (mint pld. az „Usztaska uzdanica“, „Branik“ stb.); hanem azoknál is, amelyek fasiszta munkájukat különféle vallásos programmal vagy ehhez hasonlóval takarták el (mint ahogy ez történt a krizsároknál).

Az ifjúság szembefordult ezekkel a szervezetekkel és az ellenük folytatott harc során belépett a népfőlszabadító ifjúsági szövetségbe, amely mindjárt a népfőlkelés után a Kommunista párt és a jugoszláviai kommunista ifjúsági szövetség kezdeményezésére megalakult. Ezek a szövetségek 1942 végén egyesültek Jugoszlávia egyesült antifasiszta ifjúsági szövetségébe. Hozzá kell tennünk, hogy akkor már voltak egységes program alapján kiépített ifjúsági szervezetek. Ezek a szervezetek már akkor válassztották a maguk vezetőiségét: ezekből és más szervezetekből alakult az USZAOJ. Voltak például olyan esetek is, amikor régi helyi szervezetek beléptek az USZAOJ-ba, és voltak olyan szervezetek is (mint például a szokolok, a keresztény szocialista ifjúság és mások Szlovéniában) amelyek teljes egészükben beléptek az egységes ifjúsági mozgalomba. Eppen azért, mert igazán demokraták és valóban nemzetiek voltak. Eppen azért, mert igazi demokraták és valóban nemzetiek voltak, ezek a szervezetek minden olyan lépést támogattak, amely ifjúságunk egységét erősítette.

Az USZAOJ sokban magánviselte az ifjúsági szövetség jellegét, mert ez a jelleg tökéletesen megfelel az ifjúság öntudatának, egysége fejlettségének valamint a népi harcok akkori fejlődési fokának. Az ifjúság azonban szakadatlanul tanult a gyakorlatban, a harcokban, a napi akciókban a megszállott vagy a nem megszállott területeken, látta hogyan égnék a falvak és a városok, látta a néparulók véres munkáját, tanult és megtanulta az egység szükségességét, tanult és megtanulta az igazságot — hogy egység nélkül nincs győzelem a háborúban, egység nélkül nincs szabadság, demokrácia és új élet.

Az USZAOJ fejlődése során mind inkább közeledett az egységes ifjúsági szervezethez. Ebben rendkívül sokat eredményezett a jugoszláviai antifasiszta ifjúság II. kongresszusa, amelyet Drváron tartottak meg 1944 májusában és amely megmutatta, hogy az ifjúsági vezetőség már akkor sem alakult meg sehol a paritás elve alapján a különböző szervezetek képviselőiből. Az ifjúság választotta a maga vezetőségét a kongresszusokon és konferenciákon, megválasztva a legaktívabbakat, a legjobb harcosokat, azokat akik legjobb hívei voltak a népfőszabadító harcoknak.

Az USZAOJ-nak mint egységes szervezetnek a teljes kialakulása csak a háború után fejeződött be, amikor már minden ifjú előtt világossá vált a letűnt ifjúsági szervezetek anacionális szerepe a háborúban és az a tény is, hogy az elért egység fölszaggatása óriási mértékben csökkentené azt az erőt, amelyet az ifjúság Jugoszláviának, mint igazi népi államnak nyújthat. Az ifjúság széles tömegeinek az öntudata és nem az erőszakos intézkedés törölte ki a régi szervezeteket a mi ifjúságunk életéből s ez építette ki a Népi ifjúságot is mint egységes szervezetet. Az ifjúság jól megértette Tito elvtárs szavait, amikor a Népi ifjúság statutumairól beszélt:

„Vannak olyan kísérletek, hogy a pártok különféle vezetői szinten valamiféle ifjúságot szervezzenek maguknak. Ez azt jelenti, hogy harcolnak azért, hogy utánpótlást teremtsenek maguknak s olyan elveken neveljék őket, melyek idegenek a mai Jugoszláviában. A jugoszláviai Népi ifjúságon kívül levő ifjúsághoz tartozni — annyi mint azokhoz tartozni, akik a mai Jugoszlávia ellen vannak, mert a Népi ifjúságban nekünk határozott s népeinkkel közös célkitűzésünk van s meghatározott a programunk s ebben nincs semmi ami ellenkezne a munkások, a parasztok és a becsületes értelmiség érdekeivel. Ezért az egységes ifjúsági szervezet megteremtésével a fiatal nemzedékben új szellemet teremtünk, amely még jobban megszilárdul ezzel a tí statutumokkal.“

3. *A népi ifjúság nevelő szervezet — ifjúságunk iskolája.* A népi ifjúság alapvető feladata — Jugoszlávia új nemzedékeinek a nevelése. Mit jelent ez? Milyen volt eddig ifjúságunk nevelése és milyen kell, hogy legyen?

Mindenekelőtt hangsúlyoznunk kell egy tulajdonságot, mely jellegzetes a Népi ifjúságnál, mint nevelő szervezetnél. A népi ifjúság — ha szilárd szervezet is és ha egy meghatározott programja is van, amely nem csupán ifjúságunk tömegeinek legnagyobb részével közös és amelyért semmiféle erőfeszítést nem sajnál, hogy valóssággá váltsa, mint ahogy a háborúban sem sajnálta a vérét — nem szabad, hogy szűk szektás szervezet legyen. Nem szabad sohasem elfeledni, hogy a Népi ifjúság tagjai különféle társadalmi rétegekből jöttek, különféle vallási meggyőződéssel, kommunisták és nem kommunisták stb., és hogy a Népi ifjúság hatalmas nevelő szerepe

éppen abban áll — amint az eddigi munka is mutatja — hogy so-raiban az ifjúság nagyrésze megszabadul tévhitétől és tanul, hogy valóban megértse és megszeresse népét és annak harcát az igazi népi Jugoszlávia kiépítésében.

A háborúban az USZAOJ sorai erősödtek a fiatalokkal, akik harcolni akartak a megszállók és a hazai árulók ellen, bár politikailag nem voltak kiépített emberek és igen sok tévhitel jötték. És ma már ifjúságunk milliósainak, akik hazafiságukkal számtalan példát mutattak, a Népi ifjúságban van a helyük. A dolgok helytelen szemlélete, életünk egyes jelenségének meg nem értése — egyetlen ifjút sem gátolhat abban, hogy belépjen a Népi ifjúságba, csak ha őszintén szereti népi államunkat.

Természetesen ezt nem szabad úgy fölfogni, hogy ifjúságunk demokratikus nevelését át kell engedni a spontán kifejlődésnek. A szervezetben a nevelő munka élénk, lendületes és sokoldalú legyen és magas eszmei színvonalon mozogjon, de ugyanakkor a szervezetben belül és nem kívül kell lefolytatni a harcot az értelmetlenség, a tévhit és az előítéletek ellen; a munkában, az előítéletektől terhes ifjúsággal és nem az ellene folytatott harcban. A Népi ifjúság fiai és leányainak ezután — mintahogy eddig is — szert kell tenniük a helyes világszemléletre, hogy megismerjék a társadalmi fejlődés törvényeit és külön országunk fejlődését, hogy kiszélesítsék látókörüket stb.

A Népi ifjúság nevelési feladata tömören abban áll, hogy a fiatalságban kialakítsa az új ifjú politikai és erkölcsi arculatát, a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság új állampolgárát. Az új ifjú már létezik és itt él közöttünk. Ez az ifjú a népfőszabadtó háború harcosa, az ifjúsági vasút építője, a gyárak rohammunkása — száz és százezer fiú és leány, kik határtalanul szeretik hazájukat, annak szabadságát és függetlenségét, haladó társadalmi rendjét és készek, hogy mindent odaadjanak annak további kiépítéséért, ami hazánk dolgozó népeinek hasznára és javára szolgál.

Am soha nem szabad elfelednünk, hogy a Népi ifjúság különleges formája az iskolának. Programja nem csupán a kiáltványokban és a rezolúciókban kifejezett program. A Népi ifjúság olyan szervezet, amely a népfőszabadtó háború idején született, az egyetemes népi feladatok megvalósításának szakadatlan harcában és teljes egészében elérte azt, hogy az eszmei-politikai nevelést, melyet a szervezetben kapott, összekösse az élettel, a harccal és a mindennapi munkával. A Népi ifjúság tagjai nemcsak hirdetik a szervezet programjának alapelveit, nem csupán tanulják azt, hanem napról-napra az új Jugoszláviát építve valóra váltják elgondolásaikat. Elgondolásaikat megvalósítják azon ellenségekkel szemben folytatott harcban, akik az ország újjáépítését gátolják, tanulnak a munkán és tanulnak, hogy dolgozni tudjanak. Az ifjúsági vasút építőinek parolása: — „kiépítettük a vasutat, a vasút kiépített minket“ — a legtalálhatóbb jelöli meg az életiskolát, amelyet Népi ifjúságnak hívnak.

Íme, ezek a Népi ifjúság alapvető jellemvonásai, s egyben ezek az előfeltételei a további kifejlődésnek, a Népi ifjúság eszmei meg erősödésének. Programja továbbra is széles kell, hogy legyen, hogy átfogjon minden fiatal hazafit, és tevékenysége, belső élete olyan legyen, hogy lépten-nyomon a harcban, a munkában és a tanulásban emelje az ifjúság öntudatát és ismeretkörét és erősítsa szervezeti és politikai egységét.

II.

A Népi ifjúság munkájában még igen sok gyengeség és hiányosság mutatkozik. Fölsorolhatnánk egész sor ilyen fogyatékoságot úgy az ifjúsági vezetők mint az alapszervezetek részéről. Ezek a gyengeségek gyakran a munka gyenge tapasztalataiból, az alacsony kultúrszínvonalból és a más szervezetekkel való kapcsolat hiányából származnak. Ezek a gyengeségek bár komolyan gátolják a szervezet helyes fejlődését, mégsem ezek a legnagyobb és legveszedelmesebb gátlások. A Népi ifjúság helyes fejlődésének legsúlyosabb akadálya a Népi ifjúság jellegének meg nem értéséből származik, a meg nem értésből, amivel még igen sok ifjúsági vezetőnkél találkozunk. Valójában ezekben a meg nem értésekben rejlik a szektásság hibáinak gyökere is.

Egyik legnagyobb hiba kétségtelenül az, hogy a Népi ifjúságot lebecsülik azok az ifjúsági vezetők, akik munkájukat nem igazították a Népi ifjúság egészének fejlődéséhez és az ifjúság összességének aktivizálásához. A valóságban az egész munka és a szervezet az efféle hibákkal arra vezet, hogy csupán az ifjúság egyrésze, általában az ifjú kommunisták dolgoznak.

Itt néhány szóban foglalkoznunk kell a jugoszláviai ifjúsági mozgalom fejlődésének egyik sajátosságával. A háború előtt és a háború alatt a jugoszláviai kommunista ifjúság szövetsége történelmi szerepet játszott ifjúságunk egységének létrehozásában. A jugoszláviai kommunista ifjúság szövetsége alkalmazta a Kommunista párt vonalát s nemcsak az egységes ifjúsági mozgalom megteremtésének kezdeményezője, hanem annak legtevékenyebb része volt, az a rész, amely a saját példaadásával mutatta meg az ifjúságnak, hogyan kell harcolni, gazdag szervezői tapasztalatait belevitte az ifjúsági szervezetbe és fölemelte az ifjúság politikai öntudatát. A SZKOJ történelmi szerepe éppen abban áll, hogy lehetővé tette az ifjúságnak egy olyan egységes szervezet megalkotását, mint a Népi ifjúság, hogy az ifjúság legszélesebb rétegei a hazafiságban, a politikai öntudatban és érettségben valamint a tevékenykedésben kiegyenlítődjenek a legöntudatosabb réteggel. Ezért ma minden szektás megnyilatkozás, a munka áthárítása az ifjúság legaktívabb részére, kétségtelenül akadályozza a Népi ifjúság további fejlődését, ideológiai megerősödését s csökkenti azt a munkateljesítményt, amellyel az ifjúság hozzájárult az új Jugoszlávia kiépítéséhez és a dolgozó tömegek jobb, szebb és szerencsésebb jövőjének megvalósításához.

Természetes, hogy a Népi ifjúság keretein belül nem csupán öntudatoságban, hanem aktivitás tekintetében is vannak különbségek a fiatalok között. Jóllehet a legtevékenyebb fiúk és lányok előtt óriási föladatok állanak, de éppen ezek a föladatok követelik meg, hogy nem szabad semmiféle szektásságnak és elkülönülésnek megmutatkozni. Ifjúságunk legaktívabb részének együtt kell fejlődnie a Népi ifjúsággal, hogy mindenben példaadó legyen: a munkában, a tanulásban, valamint a fejletlen ifjak iránti gondosságban és segítség elő a Népi ifjúság további fejlődését.

A Népi ifjúság összehasonlítása a világ más ifjúsági szervezeteivel, amit nálunk igen gyakran felületesen alkalmaznak és nem tartják kellőképpen szem előtt hazánk és ifjúsági szervezetünk fejlődésének sajátosságait, elhomályosíthatja a Népi ifjúságunk szerepéről, föladatairól és további fejlődéséről alkotott fogalmakat. Itt

a Komszomollal való összehasonlításról szólunk, mert ez a leggyakoribb és a leggyakrabban vezet téves megállapításokhoz.

Érthető és igen helyes, hogy az ifjúsági vezetők a Komszomolt állítják példaképül a Népi ifjúság elé. Igen érthető és helyes ez azért is, mivel a Komszomol a szocializmus kiépítésében, és a nagy honvédő háborúban hősiess szerepet játszott és mivel a Komszomol a lejobban megszervezett és a legöntudatosabb ifjúsági szervezet a világon. A Komszomol mindig példaképpen állott a mi ifjúságunk előtt a hazáért, a demokráciáért és a haladásért folytatott harcban, a tanulásban és abban, hogy személyes érdekeinket miként kell alárendelni a népeink érdekeinek illetve — a nép érdekeit a magunk érdekeivé tenni. Így kell ennek a jövőben is lenni.

De összehasonlítva a Komszomolt a Népi ifjúsággal s ebből helytelenül levonni a gyakorlati következtetéseket, hogy a Népi ifjúságot le kell szükíteni az ifjúság „legöntudatosabb” részére s ezzel ugyanolyon típusú szervezet létesüljön, mint a Komszomol, téves álláspont lenne. A Jugoszláviában létrejött előfeltételek, a harc, amely a további progresszív fejlődésért folyik a dolgozó tömegek és az igazi hazafiak közreműködésével széles távlatot nyitnak a népi ifjúság előtt, hogy a további fejlődése során mint haladó szervezet a teljes méreteiben kiépüljön és minden tekintetben még magasabb színvonalra emelkedjen. Ez a feladat új és nehéz, mert ilyen fejlődésre nincsen hasonló példa az ifjúsági szervezeteknél. De a haladó szellem, amelyben a Népi ifjúság nevelkedik és akar nevelkedni és a lendület, melyet ifjúságunk mutat Jugoszlávia új politikai, szociális és gazdasági berendezkedésének kiépítésében, azt igazolja, hogy a feladata reális és máris megvalósulóban van.

Mindebből kitűnik, hogy milyen vaskos hibát ejtenek azok az ifjúsági vezetők, akik a Népi ifjúságot „alacsonyabb” szervezetnek tekintik, mint valami előiskolát (jelöltséget) valamely magasabb ifjúsági szervezet részére, valójában — a jugoszláviai kommunista ifjúsági szövetség részére. Ugyanilyen hibába esnek azok a vezetők is, akiknek a Népi ifjúság nem elég forradalmi, mert nevében nem viseli a kommunista szervezet megjelölését vagy akiknek ez „túl széles és laza”, mert soraiban az ifjúság legszélesebb rétegei foglalnak helyet s ezek között bizonyos számban akadnak olyanok is, akik még nem tisztázták önmagukban a régi fölfogásokat. Lényegében, a maga programjában és az új Jugoszlávia tevőleges képzésében (és ez nem csupán gazdasági, hanem elsősorban politikai feladat) a Népi ifjúság a leghaladóbb, a legforradalmibb, a legegységesebb ifjúsági szervezet a világon a Komszomol után; olyan szervezet, melynek minden előfeltétele meg van a további fejlődéshez és fölemelkedéshez.

Ifjúsági vezetőink szektás hibái a gyakorlatban különféle formában mutatkoznak. Egyik legkomolyabb hiba abban rejlik, hogy egyes ifjúsági vezetők ahelyett, hogy állandóan a Népi ifjúság kiszélesítésén fáradoznának, mesterséges viszálykodást idéznek elő s ezzel a fiúknak és leányoknak egész tömegét eltávolítják az új Jugoszlávia kiépítésétől. Így Crnagorában hosszú időn keresztül uralkodott egy elmélet az u. n. „csetnik” ifjúságról (a fiatalokról, akiknek a családjából valaki csetnik volt). Jóllehet ez az ifjúság őszinte szándékkal akart részt venni az új Jugoszlávia kiépítésében, a szektás magatartás ezt megnehezítette vagy teljesen lehetetlenné tette számára. Másik példa: Szerbia némely járásában az ifjúsági szervezetek választásai idején nem kaptak szavazati jogot azok a fiata-

lok, akik gazdagabb parasztesaládból származtak, bár ezek öszintén részt akartak venni a Népi ifjúság munkájában, s mi több, egy elmélet terjedt el a „kulák“ ifjúságról és arról, hogyan kell őket kizárni a munkából.

Ezek és ehhez hasonló hibák azt igazolják, hogy ifjúsági vezetőink némelyike még mindig nincs tisztában azzal, hogy az ifjúsággal való viszonyt annak alapján kell meghatározni, hogy ki mennyire szereti a mi új hazánkat, annak szabadságát és függetlenségét, demokratikus vívmányait s az ifjúságnak, mely szeretettel viseltetik mindezek iránt — a szervezetben a helye. Még azzal az ifjúsággal sem szabad elveszíteni a kapcsolatot, amely valamilyen okokból egyelőre félrevezetett, hanem oda kell hatni és azon kell fáradozni, hogy megszabaduljon téves fölfogásaitól.

Van azonban egy másik fogyatékoság is, mely éppen ellentétben áll az előbbivel — a tökéletes eszmehiány, ami némely szervezetünkben uralkodik. Hogy minél több tagunk legyen papíron, a tömegesítés számlájára egyes helyeken elvnléküli egység jött létre s hazánkkal szemben ellenséges magatartású ifjakat is bevettek a szervezetekbe. Természetesen az ilyen szervezetek jóformán még dolgozni sem tudtak helyesen. Hogy az ilyen elemek, akik nem szeretik ezt az országot, el ne „riadjanak“ s el ne hagyják a szervezetet, egyetlen politikai kérdést sem vitattak meg; s nehogy „viszálykodást“ idézzenek elő a szervezetben, nem is helyezkedtek szembe az ő népellenes magatartásukkal. Elfelelték, hogy az egység megteremtése csupán az „egységért“ ifjúságunk helyes nevelésének rovására mehet.

Nem szabad soha elfelejtenünk, hogy az ifjúsági szervezetek ereje éppen abban rejlik, hogy harcol egy olyan haladó programért, mint amilyen a Népfront programja, hogy a Népi ifjúság azért vonzza az ifjúságot, mert harcoss, forradalmi szervezet és hogy az ifjúság valóban olyan szervezetnek tudja, mint amely segít a haladó társadalmi erőknél a dolgozó nép jobb jövőjéért folytatott harcában.

A szervezet kiszélesítését nem lehet elérni, ha az ifjúság előtt elrejtik a szervezet programját és annak ideológiai alkatát. Éppen ellenkezőleg. Ez csak fékezi az ifjúságot, amely előre akar haladni, hogy harcoljon a haladó célokért és ne csak halljon a társadalom fejlődésének törvényeiről, hanem a maga erejével járuljon hozzá a fejlődéshez.

Ez az ideológiai és politikai elvnlékültség főleg a testnevelés terén mutatkozik, melynek igen hatalmas jelentősége van ifjúságunk nevelésében. A jugoszláviai testnevelési mozgalomból még korántsem tűntek el azok a káros törekvések, hogy a sportéletet depolitizálják, társadalmunk más életmegnyilvánulásait elvállasszák, és öncélúvá tegyék. Az a fölfogás, hogy a sportot meg kell tisztítani a politikától és afféle „vitézségért“ kell fejleszteni (a népi vitézség és szükségesség kapcsolatai nélkül), különösen a reakciósnak tetszik, akik befészkeltek magukat a sportegyesületekbe és azt gondolják, hogy ott megfelelő helyet találtak hanyatló és népellenes céljaik megvalósítására. Testnevelési egyesületeink nem lehetnek körülbarrikádozva olyan falakkal, amelyeken nem hatolhat át az a politikai és erkölcsi alapelv, amelyen államunk épült. Ellenkezőleg, a maguk munkáját ezen elvek alapján kell irányítaniok. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a testnevelési egyesületekből politikai

szervezeteket kell létesíteni, de világos, hogy a Testnevelési szövetség, a Népfront, a Szakszervezetek és különösen a Népi ifjúság vezetőinek keményen a kezükbe kell venni a testnevelés irányítását. A testnevelési mozgalmat meg kell tisztítani azoktól, akik az erkölcselenség, a szószátyárkodás a korrupció és a népellenes politika tüzfesztkévé akarják tenni s ezeken kívül még az a céljuk, hogy ily módon fékezék az ifjúságot, a közönségben fölkeltsék a legalacsonyabb ösztönöket stb. A testnevelés az ifjú nemzedék nevelésének hathatós tényezője legyen, rajta keresztül ne csak a kiválasztott sport-tehetség, hanem egész ifjúságunk élvezze az élet örömeit: erőt és egészséget szerezzen magának s azt belevigye minden munkába, ahol csak dolgozik. Ugy fizikailag mint szellemileg elő kell hogy készítse ifjúságunkat az új Jugoszlávia kiépítésére.

Természetes, hogy egy olyan testnevelési mozgalom megteremtésének föladatát, amely egyesíti magában a sportszerű minőséget és eszményiséget — csak azok a sportszakértők tudják megoldani, akik előtt már tisztázott a mi testnevelési mozgalmunk célja. Másrészt azok az ifjúsági vezetők, akik nem élnek az ifjúság életét, nem látogatják a sportegyesületeket és a sportpályákat, hanem behúzódnak egy irodába és onnan írják utasításaikat a testnevelés föladatairól, vajmi keveset segíhetnek a testnevelési mozgalomnak.

Még egy igen jelentős hibát kell megemlítenünk, amelyet ifjúsági vezetőink gyakran elkövetnek. Ez az irodai bürokratizmus, kizárólag a rendeletek útján való irányítás s néha szinte parancsnoki viszony az ifjúsággal szemben. Az ifjúsági vezetőink egynehányan már hónapok óta elkülönülve élnek az alapszervezetektől s egyetlen kapcsolatukat a különböző föladatok végrehajtásáról szóló papíros-direktívák jelentik. Am az ilyen direktívák csaknem minden esetben ellenőrzés nélkül maradnak.

A Népi ifjúság aktívája ifjúságunk iskolája, amelyen keresztül az életbe lép, megkapja politikai nevelésének alapjait és határozott világszemléletét. Az ifjúság ezeken keresztül kereszi meg az első lépést a társadalmi életben, megtanulja a dolgokkal való bánásmódot, igen sok értelmetlen kérdésre feleletet kap, észrevételeivel hozzájárul a szervezet munkájához, a közönségben hoz határozatot, el-sajátítja a társadalmi felelősséget miközben vállalja és végrehajtja az ifjúság föladatait.

Az ifjúsági szervezet valójában ifjúsági legyen. Az ifjúsági vezetőknek az a kötelességük, hogy a statutum rendeleteit teljes egészében keresztülvigyék, betartsák és alkalmazzák a napi munkában. Ez a legjobb biztosíték arra, hogy a vezetőség nem fog elszakadni az ifjúságtól és az ifjúság támogatni fogja napi munkájában s rendszeresen számot ad föladatainak végrehajtásáról azok előtt, akik őt megválasztották.

Záradéku megismételhetnénk még egyszer, hogy a Népi ifjúságnak minden lehetősége meg van arra, hogy az ifjúsági szervezetek mintaképe legyen. Títo elvtárs a jugoszláviai Népi ifjúsági V. plénumának kiküldöttéi előtt a következőképpen beszélt erről:

„Dolgozzatok továbbra is ebben az irányban. De semmiféle szektásságot, mert minden szektás szellem ártalmas lehet. Ha a helyes és jó munkát folytatjátok, ifjúságunk messzire eljuthat és példaképe lehet minden más ifjúságnak.“

